

Per què un permís menstrual?

«És un pas endavant per evitar discriminacions en l'àmbit laboral. El dolor és dolor, ja ens vingui del coll o del cony»

Em considero una dona afortunada. Normalment cada 30 dies, aproximadament menstruo i ho faig amb poc dolor. No sempre ha estat així. He tingut èpoques que el dolor ovàric era gairebé insuportable, fins i tot he tingut dolors i sagnat intermenstrual.

I tot i haver patit aquest dolor reconec que hi ha moltes altres persones menstruants, la majoria de les que conec dones cisgènere, que tenen encara més dolor del que jo tinc. Recordo d'adolescent, una de les meves millors amigues s'absentava de l'institut cada 28 dies. I és que quan tens un dolor així és quasi impossible mantenir-se a peu dret.

Cada dona ho porta com pot. N'hi ha qui es recaragolen al llit amb una bossa d'aigua calenta, d'altres prenen infusions, tenen cefalea tensional, migranya o altres dolors associats. Com diu l'amiga, activista, escriptora i pedagoga menstrual Erika Irusta (<https://www.elcaminoarubi.com/el-blog/baja-menstrual-favor/>), la menstruació no ha de ser dolorosa (aquí ho explica Laia Flórez (<https://www.youtube.com/watch?v=WnAKBwrmjjo>)). Si fa mal s'ha d'investigar per què.

I és que hi poden haver molts motius pels quals la regla pot arribar a fer mal. Cal més recerca, més autoconeixement, més autoexploració d'acord amb la informació. Menstruar en aquesta societat és quelcom tabú. La periodista i humorista Anna Polo en parla en un dels seus darrers monòlegs. Quantes maneres ridícules hi ha d'anomenar la regla? La Pepa? L'amiga? Aquells dies del mes? Se'ns ha venut el concepte que la regla ha de ser quelcom net, pur, inodor i també indolor.

Se'ns ha venut que ens hem de posar un tampó, una compresa, una copa menstrual, unes calces per la regla, compreses de tela, esponges o el que sigui que utilitzem per a la regla i que això no interfereixi en la nostra productivitat.

Però la realitat és que per moltes dones no ho és, i en aquesta societat es pretén que visquem aquest dolor amb un somriure, com si no passés res. I sí, sí que passa. Passa que existim, hi som i ja n'hi ha prou d'amagar una realitat. I amb no amagar-la no em refereixo a anar sagnant lliurement pel món, tacant les cadires a les quals ens asseiem.

Només pel fet de parlar-ne ja contribuïm a fer-la visible, a canviar l'arquitectura dels llocs de feina, dels llocs públics (perquè si la societat estigués avançada i pensada perquè les dones hi visquéssim hi hauria pica al costat de tots els banys individuals per no haver de sortir amb les mans tacades de sang).

Tenim unes necessitats que fins ara havien quedat amagades, en un segon terme. Fins fa ben poc no hi havia alternatives a la compresa o el tampó, ningú sabia què era la taxa rosa ni es facilitaven productes menstruals a les persones més desfavorides. I gràcies a totes aquestes dones feministes se n'ha parlat.

Ho va fer la música i activista Kiran Ghandi va intentar posar al punt de mira la menstruació practicant *freebleeding*, sagnat lliure, en una marató a Boston. Les imatges d'una dona menstruante lliurement van fer la volta al món i es va convertir en tot un símbol d'empoderament femení. L'artista catalana Raquel Riba Rossy també en parla través dels seus dibuixos amb Lola Vendetta. També ho fan tots i totes les artistes que pinten amb la sang menstrual (<https://www.vice.com/es/article/avpd38/pintar-cuadros-con-sangre-menstrual>).

Totes aquestes reivindicacions han servit per posar sobre la taula un debat i tenir-nos presents a dintre la societat. La proposta de llei italiana proposa tres dies remunerats a les persones menstruants, en concret detalla dones cisgènere, amb dolors menstruals diagnosticats clínicament, n'és un exemple. El fet que ara les treballadores de l'Ajuntament de Girona tinguin dret a un permís menstrual (<https://www.naciodigital.cat/noticia/219494/girona-primera-ciutat-catalana-donar-permis-menstrual-treballadores-municipals>) si es troben malament quan tenen la regla n'és un altre.

"Però no has dit que l'experta Erika Irusta diu que la regla no ha de fer mal?", em diran els trolls de Twitter. Sí, ho he dit i crec fermament, però també crec que qualsevol persona amb dolor crònic necessitaria estar de baixa mèdica per tal de recuperar-se. La regla no és una malaltia, però sí que hi ha dones amb dolors menstruals que són patològics.

Ens cal quelcom més enllà d'un permís menstrual si no ens trobem bé. Ens fan falta més polítiques menstruals: des d'educació menstrual fins a mesures que posin les cures al centre.

I no, potser el fet de fer un permís menstrual per a persones que no es troben bé (hi estic a favor en el cas que s'apliquin a persones menstruants amb dolors patològics), no és prioritari i potser ens calen altres mesures com la investigació o la recerca en aquest sentit, però també està clar que és un pas endavant per evitar que persones amb aquestes malalties siguin discriminades en l'àmbit laboral. El dolor és dolor, ja ens vingui del coll o del cony.